

24. 11. 2019, poslední neděle po Trojici, Telecí

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

Ž 50, 1-3

PÍSEŇ Pod ochranou Nejvyššího 198

Vstupní modlitba

Pane a Otče náš nebeský, chválíme Tě za tvou shovívavou věrnost, kterou jsi nám prokázal, že uprostřed nás zachováš světlo evangelia, Tvé slovo smí být veřejně zvěstováno, Tvé dary jsou pro nás všechny připraveny. Smíme se shromažďovat a žít jako Tvůj lid, staří i mladí, rodiče i děti, ti, co tu vyrostli i ti, co sem přišli odjinud či nově. Tobě za to patří čest i sláva.

Dnes, kdy očekáváme advent, příchod Tvého Syna, prosíme Tě o Tvé milosrdenství, které nám dáváš zakusit, a prosíme Tě o Tvou lásku. Čas se nachyluje, Tvůj Syn přichází a my jsme tak často prázdní a bezradní. V pokoře vyznáváme, že už s Tebou moc nepočítáme, Tvé Slovo odkládáme a své dny žijeme podle svého.

Pane Ježíši Kriste, Ty přicházíš ve slávě. Tváří v tvář Tvému příchodu máme obavy, že zavřeš dveře a už nás nepřijmeš, protože plýtváme sil na své zájmy, své starosti a své radosti. V nouzi a sevření Tě prosíme: smiluj se nad námi lhostejnými a odpusť nám naše viny. Prosíme Tě o Tvou lásku, kterou jsi nám prokázal na kříži. Dej nám, prosíme, novou možnost a mocí Ducha si náš připrav a zmocni, dokud je čas. Dej, ať i my patříme k těm, kteří Tě vítají a spolu se všemi nebeskými zástupy a celou Tvou církví Tě chválíme. Amen.

1. čtení: Mt 25, 1-6

PÍSEŇ Někdo mě vede za ruku 176, Ozvi se, Pane můj 440

Ohlášky

Přímělná modlitba

Pane Bože, Tvé slovo jako světlo z nebe proráží temnotu našeho strachu, unavené probouzí z rezignace, dává novu sílu i tam, kde jsme to nečekali. Osvět' nás všechny svým evangeliem, ať se vztyčnou hlavou očekáváme svého Pána, Tvého Syna Ježíše Krista.

Prosíme Tě, Pane, za Tvou církev po celém světě. Dej, ať je všemu stvoření znamením nových věcí, které Ty chceš ve svém přicházejícím Synu učinit. Dávej jí Ducha jednoty. Prosíme Tě za všechny, kteří v ní slouží Tvým Slovem. Dej, ať se ho drží pevně a nespolehájí na své nápady, zkušenosti, či rutinu.

Prosíme Tě za bratry a sestry, kteří nejrůznějším způsobem pracují uprostřed Tvého lidu. Přidávej jim dary Ducha, utvrzuj jejich víru, rozhovňuj v nich lásku, obnovuj naději. Prosíme Tě za tento sbor. Dej, ať nezaspíme v temnotě svých pochybností, neprodléváme v pohodlnosti svých zvyků. Prosíme za všechny, kteří ztratili či ztrácejí naději, za ty, kteří už nic a nikoho nečekají, za ty, kteří promarnili či promarnují svůj život a nejsou připraveni. Pane, prosíme, smiluj se! Prosíme za ty, kteří mají trápení. Uzdrav nemocné, potěš zarmoucené, pozdvihni padající, nasyť hladové, dej spravedlnost poníženým.

Prosíme za pokoj a mír ve světě. Naplň pokojem srdce státníků, posiluj ty, kteří hájí spravedlnost. Proměňuj ty, kdo smýšlejí zle a jsou plni nenávisti. Necht' světlo Tvého evangelia svítí všem a ukazuje k nové budoucnosti, kterou jsi připravil.

Do Tvé lásky se odevzdáváme. Kriste, králi, na Tebe čekáme.

A ve Tvém jménu také voláme: Otče náš... Amen.

Poslání: 1 Te 5, 1-6

Požehnání: Num 6, 24-26

PÍSEŇ Amen, Otče, 487

Text kázání: Mt 25, 7-13

Milí bratři a sestry, přátelé v Kristu!

Tehdy bude království nebeské, jako když deset družiček vzalo lampy a vyšlo naproti ženichovi. Pán Ježíš se svými učedníky mluví o posledních věcech člověka. A rovnou je vztahuje k tomu, co je pravděpodobně čeká a snad ani nemine, k Božímú království nebeskému, které bude, jako když. Otevírá před nás obraz svatby, resp. předsvatebního průvodu, který má ženicha na svatbu doprovodit, posvítit mu na cestu pomocí deseti družiček a jejich lamp. Následující a současně naše dnešní podobenství začíná akcí, ničím statickým, žádným popisem, jak bude nebeské království vypadat, příp. co v něm ty příchozí čeká, nýbrž připodobněním k deseti družičkám, které si vzaly své lampy a vyšly vstříc ženichovi. Nacházíme se ještě před vstupem na očekávanou svatební hostinu a kromě toho, že čekáme na ženicha, tak se na ni taky musíme pořádně připravit.

Pět z těch deseti družiček však bylo pošetilých. Jejich pošetlost se projevila v tom, že si sice vzaly lampy, ale už si nevezly olej. Čekaly, že ženich přijde hned, že na něj nebudou muset dlouho, natož celou noc čekat, nepočítaly s tím, že by se mohl zdržet a hlavně stále patřily k celému družičkovému pochodu a jako takové ani ne-

čekaly, že by se mohlo přihodit něco nečekaného, třeba že se ženich opozdí a jim ty lampy budou pohasínat.

Pět z těch deseti družiček však bylo rozumných a s lampami si vzaly i olej v nádobkách. Myslely dopředu a počítaly takřka se vším, i s možnostmi, že se stane něco nečekaného, třeba že se ženich opozdí. A byly připraveny takřka na všechno, i na to, že noc může být taky pěkně dlouhá, že ženich nemusí přijít hned a hlavně se k celé situaci postavily tak, že i když je jich deset, každý, každá je tam nakonec sama za sebe, se svou osobní odpovědností, se svou lampou a se svým olejem, jímž posléze bude svítit ženichovi na cestu. Vzaly vážně, že k člověku patří celý jeho život, nejen lampa, ale i olej a byly na to i patřičně připraveny.

Když ženich nepřicházel. Ano, v Božím království musíme počítat se vším, nejde o nic statického, může se stát, že tam jen tak někdo nepřijde. Právě okamžitá nepřítomnost ženicha způsobila, že na všechny přišla ospalost a usnuly. Nic se v tu chvíli nedělo, ženich nepřicházel, navíc se blížila noc, a tak se stalo, že přišel spánek, a to na všechny, na ty pošetilé i na ty rozumné. V celém podobenství jde celou dobu o to, kde se stala chyba, že pět z deseti družiček bylo pošetilých, nevezly si s lampami i olej a došlo jim tak světlo. Těžko říct, co by se stalo, kdyby neusnuly, v každém případě ztratily pozornost, lampy jim skutečně dohasínaly a na konečně přicházejícího

ženicha je musel upozornit až křik uprostřed noci: „Ženich je tu, jděte mu naproti!“ Už se blíží. Nejdřív dlouho nepřicházel, byl přítomen jen v myslích družiček, fakticky, tedy fyzicky tam nebyl, a pak takřka najednou přišel uprostřed noci. Resp. zpřítomnil se aspoň v půlnočním křiku, v hlase, jenž jeho příchod oznamoval nebo spíš na něj hlasitě upozorňoval. „Hle, ženich, vyjděte se s ním setkat.“ Už je tady, konečně nastal čas ke společnému setkání.

Všechny družičky procitly a dávaly do pořádku své lampy. Družičky vstávají hned, konečně přichází ta chvíle, na niž celou dobu čekaly a taky proto, aby uvedly do pořádku své lampy. Byla hluboká noc, už jim zřejmě moc nesvítily, a tak se ty pošetilé, co neměly oleje nazbyt, obracejí ke svým kolegyním v průvodu, k těm rozumným, co si s lampami vzaly i olej a řekly jim, aby jim ho trochu dali, „naše lampy dohasínají!“ Dohasínají, zhasínají a zrovna v době, kdy by měly svítit ženichovi na cestu. Ale protože se stále nacházíme na úrovni osobní odpovědnosti, nikoli kolektivní, a to za dobrou cestu ženicha na svatbu, nikoli za dobrý zdar všech zúčastněných družiček, odpoví ty rozumné těm pošetilým, že nemůžou, neboť by se pak nedostávalo ani nám ani vám. Osobní odpovědnost, kdy každý se svou lampou svítí sám za sebe, nelze dělit už z podstaty věci. Ano, jde o princip, na nějž rozumné upozorňují a který říká, že odpovědnost sama za sebe je nedělitelná, že každý má mít ke svému

úkolu i potřebnou, ba nezbytnou výbavu, a že každý, až Pán přijde, musí svítit sám za sebe. A tak ty rozumné odmítnou těm pošetilým svou trochou oleje pomoci, s tím, že ne, že to nejde. Máte smůlu, běžte si raději k prodavačům a kupte si svůj olej, my vám žádný nedáme. A skutečně nedaly. Odešly si ty pošetilé koupit, a zatímco byly pryč, přišel ženich. Je trochu paradoxní, že na něj všechny celou dobu čekají, dokonce tak dlouho, až do noci a on si přijde, zrovna když si těch pět odběhne pro olej. Říká se tomu propásnout příhodný čas, když konečně přichází. Pošetilým se však čekat, navíc tak dlouho, zrovna moc nechtělo, nepočítaly s tím, že by mohl mít zpoždění, navíc tak dlouhé, a pak už bylo pozdě, takže se ho nakonec ani nedočkaly. A ty, které byly připraveny, vešly s ním na svatbu. Snad i díky tomu, že mu posvítily na cestu, ale i díky tomu, že ženich opravdu nakonec přišel, tak se ho nakonec dočkaly. Ano, na svatbu nakonec vešly ty, co svítily ženichovi na cestu, zatímco ty druhé, pošetilé, dorazily až k zavřeným dveřím. A dveře byly zavřeny. Když pak přišly i ty ostatní družičky, ještě se však domáhaly vstupu. Vtip předsvatebního průvodu je v tom svítit při něm ženichovi na cestu, což je úkol právě pro ty družičky, jež tím jednak mají ženicha přivítat, jít mu naproti, setkat se s ním, aby ho posléze i na tu svatbu doprovodily. Bez toho to nejde. A hlavně bez toho není družička družičkou. Když totiž dojdou a průvod je už pryč i se ženichem, ne-

splnily svůj úkol a nadto přestaly být družičkami. Ty se tak dočkaly dvojí životní zkušenosti, nejdřív ženich dlouho nepřicházel, i když ho očekávaly, a pak je zaskočil tím, že přišel copak později, ale zrovna, když tam, v průvodu nebyly. Přesto nebo možná právě proto se ještě domáhají vstupu a prosí: Pane, pane, otevři nám! I my patříme k ženichovým družičkám a také chceme dovnitř. Zní to od nich už trochu zoufale, ale fakticky jde o pokračování jejich pošetilosti. Zatímco až dosud chtěly všechno hned a nechtělo se jim čekat, až přijde příhodný čas, tedy že nebude podle nich, ale podle toho, komu mají svým světlem posloužit a na co se mají především připravit, tak nyní se domáhají vstupu, když už je pozdě. Nevím, jestli fakt čekaly, že ještě budou vpuštěny dovnitř, v každém případě přicházejí k zavřeným dveřím. Tam, kde měly celou dobu být, nebyly a celá tato zkušenost je i nás usvědčuje z toho, že v případě příchodu Páně je jednak důležité být připraven na všechno, a pak je vždy dobré myslet dopředu. Myslet na to, že jsem družičkou. Protože pak už je ženich nezná. Kdo nesvítil, nesplnil svůj úkol, úkol družičky a už jí není. A nemá právo vejít na svatbu, protože jednak bez ženicha, jemuž měly v danou chvíli svítit a jednak stále v jakési pošetilosti očekávající, že jim pán otevře a pustí je na svatbu, když už však jsou dveře zavřeny.

Milí přátelé, celý náš dnešní příběh o pěti pošetilých a pěti rozumných družičkách nám má na jedné straně uzavřít uplynulý církevní rok a na straně druhé zároveň uvést do blížícího se adventního období plného očekávání. Má nás jednak povzbudit k jakési rozumnosti, naší ochotě čekat, potažmo myslet dopředu a čekat správně, dokud nepřijde a nečekat špatně bez zásob oleje, a pak k tomu, abychom byli připraveni, nejlépe na všechno. Třeba i na čekání. Být připraven čekat a současně věřit, protože nikdo z nás nikdy neví, kdy Pán přijde. Bděte tedy, protože neznáte den ani hodinu. To všechno je to proto, že nevíme, kdy přijde, neznáme přesný čas, víme jen, že máme být připraveni, příp. že se máme připravovat, ale na co nebo spíš na kdy, to nevíme. A nezbyvá nám, než to nechat na Pánu Bohu, protože jen ten ví, kdo je připraven a kdo si ještě bude muset chvíli počkat. Ale nebojme se a věřme, že Pán přijde a snad se i my dočkáme. Amen.

PÍSEŇ

Za dar Slova 452, Pane, dnešek je den chvály 442,